

така смекчени отъ наивната и трогателна молба на стареца, че неволно всички поискаха да му се при-
текатъ на помощъ. Писмото почна да се разхожда
отъ стая въ стая по цѣлото учреждение и помощъта
за простодушния старецъ все се увеличаваше. Капка
по капка, споредъ народната мъдростъ, тя стигна
половината отъ това, което той искаше отъ Г-нъ
Бога. И като действуваха съ любовъ и състрадание,
макаръ съ присмѣхъ и желание да озадачатъ бед-
ниятъ старецъ, чиновниците изпълниха едно боже-
ствено дѣло, като изпратиха съ препоръчано писмо
паритъ на дѣдо Ивана.

III

Тази вечеръ дѣдо Иванъ излѣзна отъ крѣчмата
цѣлъ разтреперанъ отъ мъжа и гнѣвъ. По-право той
бѣ изтласканъ навънъ отъ сина на крѣчмаря, сж-
щиятъ на когото дължеше осемстотинъ дваисетъ и
петъ лева. И все така люлянъ отъ обида, огорчение
и скръбъ, въ която се събуждаха спомени за още
и други обиди и мъжки по грѣшния пжтъ на
тая земя, той се прибираше къмъ своята схлупена
изба. Отъ дворищата лѣхаше упойващия мирисъ на
цѣвнали дървета, а презъ окиченитѣ клони като
свѣтулки трепкаха далечни звезди.

Но дѣдо Иванъ печално клатѣше глава, отчаянъ
и невѣрващъ вече въ нищъ. Нито на хората и на
земята, нито на небето и звездитѣ. По тѣхъ той си
спомни за първи пжтъ за писмото, изпратено до
Господа, и сиротно въздѣхна.

— Ихъ, опустѣло!

Но когато стигна вече до избата си, изведнажъ
той трепна отъ внезапната среща съ селския разда-
вачъ, сѣдналъ на прага.

— Добъръ вечеръ, дѣдо Иване! Ай хаирлия да